

Raak

De middagzon trok uitgerekend vandaag alle registers open. Overvloed. Genadeloos. Het gevulde boodschappenwagentje transpireerde fel en stond besluiteloos tussen ons in. Ik smolt bij de aanblik van haar duim. Die maakte ongevraagd een afdruk in het pakje bioboter dat bovenaan lag. Mijn mond was kurkdroog. “Heb jij dan nooit het gevoel dat we kostbare tijd verspillen?”, vroeg ik geheel onaangekondigd. De woorden zochten zich vastberaden een weg tussen de trostomaten en het broodbeleg. Ik schoot raak. Ietwat ontsteld over de golf aan rauwe eerlijkheid keek ze mij zwijgend aan. Haar blik liep echter over van verdriet. Ik wist voldoende.